

BONBONLARIN YARATICISI

FRANSIZ SANATÇI

LAURENCE JENKEL

CONTEMPORARY İSTANBUL

ARTAM GLOBAL ART. 22-25 KASIM 2012 TARİHLERİ ARASINDA 7'Sİ GERÇEKLEŞTİRİLECEK OLAN ULUSLARARASI ÇAĞDAŞ SANAT FUARI CONTEMPORARY İSTANBUL'DA FRANSIZ SANATÇI LAURENCE JENKEL'İN ÇALIŞMALARINI SANATSEVERLERLE BULUŞTURUYOR

Artam Global Art, 22-25 Kasım 2012 tarihleri arasında 7'si gerçekleştirilecek olan uluslararası çağdaş sanat fuarı Contemporary İstanbul'da, Fransız sanatçı Laurence Jenkel'in çalışmalarını sanatseverlerle buluşturuyor. Jenkel, dev boyutlu bonbon heykelleriyle özgün bir Pop Art yorumuna ulaşırken dünyada ilgi çekmeyi sürdürüyor. Paris'ten Singapur'a, Berlin'den Sidney'e kadar dünyanın dört bir yanında açtığı sayısız sergiler, kahıdığı sanat fuarları ve festivallerle sanat dünyasında aktif rol alıyor. Çocukluğunda yiyemediği şekerlerden tatlı tatlı intikam alan Jenkel, bu heykelleriyle Pop Art'a kişisel bir yorum sunuyor. Jenkel ile keyifli bir söyleşi yaptık.

Nasıl bir ortamda çalışıyorsunuz anlatır mısınız? Atölyem beni çok iyi hissettiriyor. Geniş ve yüksek tavanlı

atmosferini seviyorum. Atölyem, tüm dünyada seramikleri ile tanınan, Picasso'nun da yaşadığı çalıştığı, ünlü sanat şehri Vallauris'de bulunuyor. Sanırım benim atölyem de, diğer sanatçıların atölyelerinin de olduğu gibi dağınık ve geri dönüşüm için sakladığım bir sürü şey ile dolu. İster gerçek ister şeker ambalajlar olsun her tarafında bonbonların olmasını çok seviyorum.

Eserlerinizdeki malzemelerinizi seçerken nelere dikkat ediyorsunuz?

Polyester, bronz, mermer, alüminyum, pleksiglas gibi birçok malzeme kullanıyorum. Pleksiglası düşünürsek, atölyemde inanılmaz bir renk seçkisi var. Kitle halindeki pleksiglaslar içinden istediğim rengi bulamazsam, kendim boyuyorum. O günkü ruh halime göre renkleri seçiyorum. Pleksiglası ısıtarak şekil veriyorum. Pleksiglas plakaları ısıtmak, onları yumuşak, esnek, şekil

verilebilecek hale getirmek için özel olarak 2x3 metre büyüklüğünde bir fırınım var. Pleksiglası bir şekilde büyütürüm ve her seferinde yeni bir şekil veriyorum. Her bir pleksiglas çalışmamı eşsiz ve heykelimi havaya ile ısıtarak bitiriyorum.

Bonbon heykelleriniz izleyici tarafından seviliyor. Sizin için bonbonların formu kılın nedir? Bu renkli ve devasa bonbonların arkasında gizlenen fikir nedir? Neden bu format çalışıyorsunuz?

Gerçekten sanat yaşamımı bonbonların yeniden yorumlanmasını adadım. Çünkü bir çocuk olarak arkadaşlarımdan farklı olarak evde şeker yiyen için çok sinirleniyordum. Hatta sasırtıcı bir şekle erkek kardeşimin bile izni vardı... Bu bir intikam ve bir tercih dilik olarak şeker beni gerçekten

Jenkell, dev boyutlu bonbon heykelleriyle özgün bir Pop Art yorumuna ulaşırken dünyada ilgi çekmeyi sürdürüyor. Paris'ten Singapur'a, Berlin'den Sidney'e kadar dünyanın dört bir yanında açtığı sayısız sergiler, katıldığı sanat fuarları ve festivallerle sanat dünyasında aktif rol alıyor.

Ediyor. Şekerleri kötüye kullanabilirim. İlk olarak gerçek şekerler ile çalışmaya başladım, onları mutfak fırınında pişiriyordum, mis kokulu sarımsak edici tatlarına bayılıyordum.

Şimdi, her zaman birbirinden farklı şekilde, farklı kıvrımla sahip, daima parlak ve eşsiz heykeller yapıyorum. Şu anda DNA heykelleri üzerinde çalışıyorum. Her gün yeni bir eser üreten bir sanatçı olmak, heykellerimi yaparken kendimi eğlendirmek ve heykellerimi gören ya da satın alan kişilerin mutluluklarını görmek önemli bir ayrıcalık.

Ayrıca Coca Cola şişelerini, Hello Kitty oyuncaklarını, Barbie bebekleri, Yves Saint-Laurent ve Christian Dior kozmetik ürünlerini kompozisyonlarınızın içine koyuyorsunuz.

Renkli pleksiglas ya da şeffaf pleksiglas malzeme ile yaptığım bonbon heykelleri, ünlü markaların yeniden yorumlamasını sağlıyor. Ayrıca bonbon heykelleri ve DNA çalışmalarını ile Pop Art'a kişisel güncel yorumumu sunuyorum. Şu anda özel bir paketlenmeye sahip bonbon heykeli ya da markaların DNA'sına uygun DNA heykeli siparişi veren birçok marka var.

İçinde Türk Bayrağı'nın da olduğu ulusal bayrakları kullanmaya başladınız. Buna nasıl karar verdiniz?

Seyahat etmeye bayılıyorum, küçüklüğümde ben ülkelere bayrakların rengi ve stili beni büyütüyor. Hepsi farklı, parlak renklere sahip ve oldukça grafiksel görünüyor. Yurtdışına her gittiğimde her ülkenin ne tip şekerleri olduğunu çok merak ediyordum ve yapı ve mülkiyeti ne olursa olsun dünyanın her yerinde insanların şeker yediğini fark ettim. Ve tüm toplumların ansızına hürmeten bonbonlarında bayrak kullanmaya karar verdim. Geçen yaz Cannes'da altı ay devam eden ve 100 heykelin yer aldığı bir sergi yaptım. Yine Cannes'daki G20 zirvesinde G20 ülkelerinin ve misafir ülkelerin bayraklarını temsil eden bonbon heykellerini sergiledim. Heykellerin kaidede şu cümle yazıyordu:

"Şekerin kendine özgü olduğu toplumlar için ulusal bayrak: kişisel geçmiş ve ortak bir bellek."

2011 yılında stiliniz yön değiştirdi ve DNA formunu kullanmaya başladınız. Bu yaklaşımınızı nasıl açıklıyorsunuz?

Bonbonlar ile ilgili daha yapacağım, anlatacağım çok şey var fakat benim sanat eserlerimin koleksiyonunu yapan kişiler başka eserler de görmek istiyor. Ben bonbondan ortaya çıkan yeni bir şey yapıyorum. Bu sebeple bonbonların kıvrımlarına konsantre olmaya karar verdim çünkü bu en önemli kısım ve bütün farkı yaratan nokta, tüm pleksiglas sanat eserlerimi eşsiz kılıyor: Sadece bir kıvrım ve sadece bir ambalaj. Bu spiral ve kıvrım fikri ile çalışmaya karar verdiğimde bunun beni DNA'nın çift sarmalına götüreceği aklıma bile gelmedi. Benim ilk çalıştığım alan, bonbonların ambalajları olmasaydı, DNA heykellerim ortaya çıkmazdı. Bir eser üzerinde çalışırken bir başka çalışma ortaya çıkıyor, bu çalışma size bir başka fikir veriyor ve sonunda tamamen belirgin ve çok doğru bir şey buluyorsunuz.

Kariyerinize resim ile başladınız ve sonra yeni bir teknik geliştirdiniz. Reçine sırlı tuval üzerine gerçek şekerler uyguluyorsunuz. Bu tuvalerinizi hakkında neler söyleyebilirsiniz?

Aslında sanat kariyerime resim ile başladım fakat hızla reçine kullanarak tuval üzerine bonbonlar koyduğum tekniği geliştirdim. Bu 2000'li yıllarda yani gerçek şekerleri kendi fırınımda erittiğim dönemlerdi. Tuval üzerine reçine koyarak kompozisyonlar oluşturdum ve eseri korumak için üzerine pleksiglas kutu geçirdim. Bu yüzden atölyemde bir sürü birkirinti oluştu. Bazı şeyleri çöpe atmayı sevmeyişim, geri dönüşümü sevdiğim için, bu pleksiglas kutuların pisirmeyi karar verdim. Yıl 2005'ti. İlk denemeler gerçekten hayal kırıklığıydı fakat sonunda doğru işi buldum ve pleksiglası bükmeyi başardım. Ve ortaya "ambalajlar/pakerlemeler" olarak adlandırdığım çalışmalarım ortaya çıktı.

Gelecekteki planlarınız neler?

Gelcek ile ilgili birçok planım var; İspanya Valencia'da sergi, Paris yakınlarındaki bir vakıfta sergi ve yazın Olimpiyat Oyunları süresince Calais'de büyük bir sergi. Bütün bunların ötesinde St Dié des Vosges'deki Musée Broque'da bir sergi.

